

Het boek Daniël - nummer honderd tweeënzestig

Rome's Profetische Tijd: De Openbaring van het Visioen

Jeff Pippenger

2024-03-27

Rome vestigt het visioen, en Rome wordt geopenbaard in zijn „tijd”. Dit is een uitspraak van Zuster White waarin zij uiteenzet wat als het voor de hand liggende begrepen behoort te worden:

„Openbaring is een verzegeld boek, maar het is ook een geopend boek. Het vermeldt wonderbare gebeurtenissen die in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zullen plaatsvinden. De leringen van dit boek zijn duidelijk omljnd, niet mystiek en onbegrijpelijk. Daarin wordt dezelfde lijn van profetie opgenomen als in Daniël. Sommige profetieën heeft God herhaald en daarmee getoond dat daaraan gewicht moet worden toegekend. De Heer herhaalt geen dingen die van geen groot belang zijn.” Manuscript Releases, deel 9, 8.

De „Heer herhaalt geen dingen die van geen groot belang zijn”, en de met Rome verbonden „tijden” worden telkens opnieuw herhaald. Het is van „groot belang” de met Rome verbonden „tijd” te verstaan, want juist die openbaart Rome als het onderwerp dat het visioen vaststelt. Zevenmaal wordt in Daniël en Openbaring rechtstreeks verwezen naar de twaalfhonderdzestig jaren van pauselijke heerschappij.

En hij zal grote woorden spreken tegen de Allerhoogste, en de heiligen van de Allerhoogste te gronde richten, en menen tijden en wet te veranderen; en zij zullen in zijn hand overgegeven worden tot een tijd en tijden en een halve tijd. Daniël 7:25.

En ik hoorde de in linnen geklede man, die boven het water van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een helft; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd worden. Daniël 12:7.

Maar laat het voorhof, dat buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet het niet; want het is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. Openbaring 11:2.

En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen duizend tweehonderd zestig dagen profeteren, bekleed met zakken. Openbaring 11:3.

En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat men haar daar zou voeden gedurende duizend tweehonderd en zestig dagen. Openbaring 12:6.

En aan de vrouw werden twee vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt een tijd en tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang. Openbaring 12:14.

En hem werd een mond gegeven om grote dingen en godslasteringen te spreken; en hem werd macht gegeven om tweeënveertig maanden voort te gaan. Openbaring 13:5.

Deze zeven directe verwijzingen presenteren verschillende specifieke profetische kenmerken van Rome. In die passages wordt Rome geopenbaard. Zuster White voegt daaraan toe dat deze perioden ook worden voorgesteld als „drieënhalf jaar of 1260 dagen.” Noch „drieënhalf jaar”, noch „twaalfhonderdzestig dagen” vindt u in de Bijbel. Zuster White past eenvoudigweg de berekening van de zeven verwijzingen dienovereenkomstig toe.

In hoofdstuk 13 (verzen 1–10) wordt een ander beest beschreven, „gelijk een luipaard”, aan hetwelk de draak „zijn kracht, en zijn troon, en grote macht” gaf. Dit symbool stelt, zoals de meeste protestanten hebben geloofd, het pausdom voor, dat de macht en de troon en het gezag overnam die eens door het oude Romeinse rijk werden uitgeoefend. Van het luipaardachtige beest wordt verklaard: „En hem werd een mond gegeven om grote dingen en godslasteringen te spreken.... En het opende zijn mond tot lastering tegen God, om Zijn naam te lasteren, en Zijn tabernakel, en hen die in de hemel wonen. En het werd hem gegeven oorlog te voeren tegen de heiligen, en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over alle geslachten, en talen, en volken.” Deze profetie, die bijna identiek is met de beschrijving van de kleine hoorn van Daniël 7, wijst onmiskenbaar op het pausdom.

“‘Hem werd macht gegeven om tweeënveertig maanden voort te gaan.’ En, zegt de profeet, ‘Ik zag een van zijn hoofden als dodelijk gewond.’ En opnieuw: ‘Indien iemand in gevangenschap voert, die gaat zelf in gevangenschap; indien iemand met het zwaard doodt, die moet zelf met het zwaard gedood worden.’ De tweeënveertig maanden zijn dezelfde als de ‘tijd en tijden en een halve tijd’, drieënhalf jaar, of 1260 dagen, van Daniël 7—de tijd gedurende welke de pauselijke macht Gods volk zou onderdrukken. Deze periode begon, zoals in voorgaande hoofdstukken is uiteengezet, met de oppermacht van het pausdom in 538 n.Chr. en eindigde in 1798. In die tijd werd de paus door het Franse leger gevangengenomen, ontving de pauselijke macht haar dodelijke wond, en werd de voorzegging vervuld: ‘Indien iemand in gevangenschap voert, die gaat zelf in gevangenschap.’” *The Great Controversy*, 439.

Met de geïnspireerde bevoegdheid om ook drieënhalf jaar te beschouwen als de „tijd” die Rome „openbaart”, komen andere Bijbelse verwijzingen naar Rome naar voren.

Maar Ik zeg u naar waarheid: er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elia, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten was, toen er grote hongersnood was over het gehele land. Lukas 4:25.

De drieënhalf jaar van Elia verbindt deze tijd met Izebel, die het symbool is van het pauselijke Rome in de gemeente van Thyatira.

Maar Ik heb enkele dingen tegen u, omdat u die vrouw Izebel, die zichzelf een profetes noemt, laat begaan om mijn dienstknechten te onderwijzen en te verleiden hoererij te bedrijven en afgodenoffers te eten. En Ik heb haar tijd gegeven om zich van haar hoererij te bekeren, maar zij heeft zich niet bekeerd. Openbaring 2:20, 21.

De „tijd” die aan de vierde gemeente, voorgesteld door Izebel, werd gegeven, is ook een „ruimte”.

Elia was een mens aan gelijke hartstochten als wij onderworpen, en hij bad vurig dat het niet zou regenen; en het regende op de aarde niet gedurende drie jaar en zes maanden. Jakobus 5:17.

In haar commentaar op het feit dat de tweeënveertig maanden gelijk zijn aan de duizend tweehonderd zestig dagen, duidt Zuster White deze periode aan als „die dagen”, waarnaar Christus verwees.

De hier vermelde tijdsperioden — „tweeënveertig maanden” en „duizend tweehonderd zestig dagen” — zijn dezelfde en duiden beide op de tijd waarin de kerk van Christus onderdrukking door Rome zou lijden. De 1260 jaren van pauselijke opperheerschappij begonnen in 538 n.Chr. en zouden derhalve eindigen in 1798. In die tijd trok een Frans leger Rome binnen en nam de paus gevangen, en hij stierf in ballingschap. Hoewel kort daarna een nieuwe paus werd gekozen, is de pauselijke hiërarchie sindsdien nooit meer in staat geweest de macht uit te oefenen die zij tevoren bezat.

„De vervolging van de kerk duurde niet voort gedurende de gehele periode van de 1260 jaren. God verkortte in barmhartigheid jegens Zijn volk de tijd van hun vurige beproeving. Bij de voorzegging van de ‘grote verdrukking’ die de kerk zou treffen, zei de Heiland: ‘En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.’ Matteüs 24:22. Door de invloed van de Reformatie kwam de vervolging vóór 1798 ten einde.” *The Great Controversy*, 266.

Christus en zuster White duiden de uitdrukking „die dagen” aan als de „tijd” die het pauselijke Rome identificeert. Wanneer Daniël spreekt over de vervolging die volgde op de plaatsing van het pausdom op de troon der aarde in vers eenendertig van hoofdstuk elf, spreekt hij over die tijd van vervolging als „vele dagen”.

En strijdkrachten zullen aan zijn zijde staan, en zij zullen het heiligdom der sterkte ontheiligen, en zij zullen het dagelijks offer wegnemen, en zij zullen de gruwel oprichten die verwoesting veroorzaakt. En hen die goddeloos handelen tegen het verbond, zal hij door vleierijen verderven; maar het volk dat zijn God kent, zal sterk zijn en daden verrichten. En zij die onder het volk verstand hebben, zullen velen onderwijzen; nochtans zullen zij vallen door het zwaard, en door vuur, door gevangenschap en door plundering, vele dagen. Daniël 11:31–33.

Rome wordt geopenbaard in verband met de profetische tijd die ermee verbonden is; daarom zegt Paulus dat de mens der zonde geopenbaard zal worden op „zijn tijd”. Het feit dat Rome het visioen vaststelt, dat, indien wij het niet kennen, wij omkomen, verklaart waarom die profetische tijd zo dikwijls en op zo vele wijzen wordt voorgesteld, want God „herhaalt geen dingen die van geen groot belang zijn.” In de voorgaande verzen wordt ook het einde van die tijdsperiode gemarkeerd.

En zij die onder het volk verstandig zijn, zullen velen onderwijzen; toch zullen zij vallen door het zwaard en door vlammen, door gevangenschap en door roof, vele dagen lang. En wanneer zij zullen vallen, zullen zij met een weinig hulp geholpen worden; maar velen zullen zich met vleierijen bij hen aansluiten. En sommigen van hen die verstandig zijn, zullen vallen, om hen te beproeven, en te louteren, en wit te maken, tot de tijd van het einde; want het is nog voor een

vastgestelde tijd. Daniël 11:33–35.

De „tijd van het einde” „is nog voor een vastgestelde tijd.” Het Hebreeuwse woord voor „vastgestelde” is „moed” en betekent een vastgestelde tijd of een afspraak. De profetische relevantie en het belang van de „vastgestelde tijd” in het boek Daniël blijken uit hoe vaak ernaar wordt verwezen. Zeer weinig Laodiceaanse adventisten, zo er al enigen zijn, erkennen dat 1989 een „tijd van het einde” was, en daarom was 1989 een vastgestelde tijd. Het was een afspraak die door God was gemaakt, waarop Hij de kennis zou ontsluiten voor de beweging van de honderd vierenveertigduizend. Om deze reden levert het boek Daniël getuigenissen van het feit dat de „vastgestelde tijd” de komst van „de tijd van het einde” markeert. In Daniël acht wordt dit profetische symbool uiteengezet.

En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Toen kwam hij dichtbij de plaats waar ik stond; en toen hij kwam, werd ik bevreesd en viel op mijn aangezicht; maar hij zei tot mij: Versta, mensenkind, want het gezicht is voor de tijd van het einde. En terwijl hij met mij sprak, viel ik in een diepe slaap met mijn aangezicht ter aarde; maar hij raakte mij aan en zette mij overeind. En hij zei: Zie, ik zal u doen weten wat er geschiedt zal in het laatste einde van de gramschap; want op de bestemde tijd zal het einde zijn. Daniël 8:16–19.

Zoals bij hoofdstuk elf is het woord „einde” in „tijd van het einde” in deze verzen een ander Hebreeuws woord dan het woord dat als „bepaald” is vertaald. De tijd van het einde duidt op een periode die aanvangt op de bepaalde tijd. De „bepaalde tijd” (moed) is een vastgestelde afspraak, en de tijd van het einde (het Hebreeuwse woord „gets”) is een tijdsperiode die begint op de bepaalde tijd. Het is de „tijd” die Rome openbaart, en die „tijd” is van zó groot belang dat het einde van die tijdsperiode, en de periode die volgt op het einde van die tijd, door verscheidene getuigen worden voorgesteld. In vers vierentwintig van Daniël hoofdstuk elf wordt het heidense Rome aangewezen als de macht die gedurende een „tijd” over de wereld heerst.

Een symbolische „tijd” is driehonderdzesentwintig jaar, want er zijn driehonderdzesentwintig dagen in een bijbels jaar. Het heidense Rome heerste gedurende een „tijd”, en het pauselijke Rome heerste gedurende „een tijd, tijden en een halve tijd”. Het moderne Rome heerst gedurende een symbolisch „uur”, of een symbolische „tweeënveertig maanden”. Er is geen profetische tijd na 1844, dus het „uur” en de „tweeënveertig maanden” vormen de periode vanaf de spoedig komende zondagwet tot aan het einde van de menselijke genadetijd. Maar het heidense Rome heerste oppermachtig vanaf de Slag bij Actium in 31 v.Chr. tot het moment waarop Constantijn in het jaar 330 de hoofdstad van het rijk naar Constantinopel verplaatste. Wij weten dat de volgende verzen over het heidense Rome spreken, want Christus wordt voorgesteld als de „Vorst van het verbond” die „verbroken zal worden” toen Hij werd gekruisigd. De macht die toen regeerde was het heidense Rome; daarom duiden de verzen die wij nu zullen bezien het heidense Rome aan.

En in zijn plaats zal een verachtelijk mens opstaan, aan wie men de eer van het koningschap niet zal geven; maar hij zal ongemerkt komen en door vleierijen het koninkrijk verkrijgen. En met de armen van een overstroming zullen zij vóór hem worden weggespoeld en verbrijzeld; ja, ook de vorst van het verbond. En nadat men zich met hem verbonden heeft, zal hij

bedrieglijk handelen; want hij zal optrekken en sterk worden met een klein volk. Hij zal zelfs in vrede binnendringen in de vruchtbaarste streken van het gewest; en hij zal doen wat zijn vaderen niet hebben gedaan, noch de vaderen van zijn vaderen: buit en roof en rijkdom zal hij onder hen verstrooien; ja, hij zal zijn plannen beramen tegen de vestingen, maar slechts voor een tijd. Daniël 11:21–24.

Het woord „tegen” in de laatste zinsnede van de verzen betekent in werkelijkheid „vanuit”, en het vers zegt dat het heidense Rome zal heersen (zijn plannen zal uitvoeren) „vanuit” zijn bolwerk (de stad Rome) gedurende driehonderdzestig jaar.

“VERS 24. Hij zal vreedzaam binnentrekken, zelfs in de vruchtbaarste streken van de provincie; en hij zal doen wat zijn vaderen niet hebben gedaan, noch de vaderen van zijn vaderen; hij zal onder hen de buit, de roof en de rijkdom verstrooien; ja, hij zal zijn plannen tegen de vestingen beramen, maar slechts voor een tijd.”

“De gebruikelijke wijze waarop volken zich vóór de dagen van Rome meester maakten van waardevolle provincies en rijke gebieden, was door oorlog en verovering. Rome zou nu doen wat door de vaderen noch door de vaderen van de vaderen was gedaan; namelijk deze verwervingen langs vreedzame weg ontvangen. De voorheen ongehoorde gewoonte werd nu ingevoerd dat koningen bij testament hun koninkrijken aan de Romeinen nalieten. Op deze wijze kwam Rome in het bezit van grote provincies.

„En zij die aldus onder de heerschappij van Rome kwamen, trokken daaruit geen gering voordeel. Zij werden met welwillendheid en mildheid behandeld. Het was alsof de buit en de roof onder hen werden verdeeld. Zij werden tegen hun vijanden beschermd en rustten in vrede en veiligheid onder de bescherming van de Romeinse macht.

“Aan het laatste gedeelte van dit vers geeft bisschop Newton de gedachte van het beramen van krijgsplannen vanuit vestingen, in plaats van ertegen. Dit deden de Romeinen vanuit de sterke vesting van hun stad op zeven heuvelen. ‘Zelfs voor een tijd;’ ongetwijfeld een profetische tijd, 360 jaren. Vanaf welk punt moeten deze jaren gedateerd worden? Waarschijnlijk vanaf de gebeurtenis die in het volgende vers onder de aandacht wordt gebracht.

„VERS 25. En hij zal zijn macht en zijn moed opwekken tegen de koning van het zuiden met een groot leger; en de koning van het zuiden zal tot de strijd worden opgewekt met een zeer groot en machtig leger; maar hij zal niet standhouden, want zij zullen listen tegen hem beramen.”

„Door de verzen 23 en 24 worden wij gebracht tot aan deze zijde van het bondgenootschap tussen de Joden en de Romeinen, 161 v.Chr., tot de tijd waarin Rome de universele heerschappij had verworven. Het vers dat nu vóór ons ligt, stelt een krachtige veldtocht tegen de koning van het zuiden, Egypte, voor ogen, alsook het plaatsvinden van een opmerkelijke slag tussen grote en machtige legers. Hebben dergelijke gebeurtenissen zich omstreeks deze tijd in de geschiedenis van Rome voorgedaan? — Zij hebben dat gedaan. De oorlog was de oorlog tussen Egypte en Rome; en de slag was de slag bij Actium. Laat ons kort de omstandigheden bezien die tot dit conflict hebben geleid.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 271–273.

In de volgende verzen worden de vastgestelde tijd en het einde opnieuw door Daniël vermeld.

En hij zal zijn kracht en zijn moed opwekken tegen de koning van het zuiden met een groot leger; en de koning van het zuiden zal ten strijde worden opgewekt met een zeer groot en machtig leger; maar hij zal geen standhouden, want zij zullen listen tegen hem beramen. Ja, zij die van het deel van zijn spijs eten, zullen hem te gronde richten, en zijn leger zal overstromen; en velen zullen verslagen neervallen. En het hart van deze beide koningen zal zijn om kwaad te doen, en zij zullen leugens spreken aan één tafel; maar het zal niet gelukken, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. Dan zal hij naar zijn land terugkeren met grote rijkdommen; en zijn hart zal tegen het heilige verbond zijn; en hij zal daden verrichten, en naar zijn eigen land terugkeren. Op de vastgestelde tijd zal hij terugkeren en naar het zuiden komen; maar het zal niet zijn als de vorige, noch als de laatste keer. Daniël 11:25–29.

In hoofdstuk acht gaf Gabriël te kennen dat de „chazon”, het visioen van de tweeëntwintighonderd twintig jaren, op de vastgestelde tijd zou eindigen, en dat vervolgens de periode die wordt aangeduid als „de tijd van het einde” zou beginnen. In deze passage is de vastgestelde tijd het einde van de driehonderdzesentwintig jaren waarin het heidense Rome oppermachtig over de wereld zou heersen. In deze passage is er geen „tijd van het einde”, want er was niets verzegeld dat aan het einde van die periode van de geschiedenis ontsloten moest worden.

In Daniël hoofdstuk acht werd het visioen van het „laatste einde” van de gramschap, dat de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren betrof die tegelijk met de tweeduizend driehonderd jaren eindigden, verzegeld tot de „tijd van het einde”; want in 1844, de bestemde tijd van beide visioenen, werd het licht van de derde engel ontzegeld. In Daniël elf, verzen dertig tot en met zesendertig, moest er aan het einde van de „eerste gramschap” in 1798 een periode zijn die werd voorgesteld als de „tijd van het einde”, toen het licht van de eerste engel werd ontzegeld. Daarom had de tijdsprofetie van het heidense Rome geen tijd van het einde, maar slechts een bestemde tijd, die aangaf wanneer de driehonderd zesentwintig jaren eindigden; maar de bestemde tijd in 1798 en de bestemde tijd in 1844 ontzegelden beide een boodschap die begrepen moest worden in de periode die wordt voorgesteld als de „tijd van het einde”.

Rome wordt geopenbaard zoals het profetisch wordt voorgesteld binnen zijn profetische tijd. „Tijd, tijden en een halve tijd”, „tweeënveertig maanden”, „twaalfhonderdzesentwintig dagen” en „drieënhalf jaar” zijn enkele van de verschillende symbolen die de periode voorstellen waarin het pausdom gedurende de Donkere Middeleeuwen heerste. De tijdsperiode die de beweging van de Millerieten verbindt met de beweging van de honderd-vierenveertigduizend bedraagt honderdzesentwintig jaar. Honderdzesentwintig is eveneens een symbool van twaalfhonderdzesentwintig dagen, want het is een tiende deel van dat aantal. De honderdzesentwintig jaren vanaf de opstand van 1863 tot aan de bestemde tijd in 1989 identificeren 1989 als Gods vastgestelde tijd met Zijn volk van de laatste dagen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Hoe zullen wij de Schriften onderzoeken? Zullen wij de pinnen van onze leerstelling de ene na de andere inslaan en vervolgens trachten heel de Schrift in overeenstemming te brengen met

onze gevestigde opvattingen, of zullen wij onze denkbeelden en inzichten tot de Schriften brengen en onze theorieën van alle kanten meten aan de Schriften der waarheid? Velen die de Bijbel lezen en zelfs onderwijzen, begrijpen de kostbare waarheid die zij onderwijzen of bestuderen niet. Mensen koesteren dwalingen, terwijl de waarheid duidelijk is afgebakend; en indien zij hun leerstellingen slechts aan het woord van God zouden toetsen, en niet het woord van God zouden lezen in het licht van hun leerstellingen om hun denkbeelden als juist te bewijzen, dan zouden zij niet wandelen in duisternis en blindheid, noch de dwaling koesteren. Velen geven aan de woorden van de Schrift een betekenis die past bij hun eigen opvattingen, en zij misleiden zichzelf en bedriegen anderen door hun verkeerde uitleggingen van Gods woord. Wanneer wij de studie van Gods woord ter hand nemen, behoren wij dit te doen met ootmoedige harten. Alle zelfzucht, alle liefde tot oorspronkelijkheid, behoort terzijde te worden gelegd. Lang gekoesterde opvattingen mogen niet als onfeilbaar worden beschouwd. Het was de onwil van de Joden om hun sinds lang gevestigde overleveringen prijs te geven die hun ondergang heeft veroorzaakt. Zij waren vastbesloten geen enkele fout te zien in hun eigen opvattingen of in hun uitleg van de Schriften; maar hoe lang mensen ook bepaalde zienswijzen hebben gehuldigd, indien deze niet duidelijk door het geschreven woord worden gedragen, behoren zij te worden verworpen.

“Zij die oprecht naar de waarheid verlangen, zullen niet terugschrikken om hun standpunten open te leggen voor onderzoek en kritiek, en zullen zich niet ergeren wanneer hun opvattingen en denkbeelden worden tegengesproken. Dit was de geest die veertig jaar geleden onder ons werd gekoesterd. Wij kwamen bijeen, bezwaard van ziel, biddend dat wij één mochten zijn in geloof en leer; want wij wisten dat Christus niet verdeeld is. Telkens werd één punt tot onderwerp van onderzoek gemaakt. Ernst kenmerkte deze raden van onderzoek. De Schriften werden geopend met een gevoel van ontzag. Vaak vastten wij, opdat wij beter geschikt mochten zijn om de waarheid te verstaan. Na ernstig gebed werd, indien enig punt niet werd begrepen, daarover gesproken, en ieder gaf vrijelijk zijn mening te kennen; vervolgens bogen wij ons opnieuw in gebed, en ernstige smekingen stegen op naar de hemel dat God ons zou helpen om eensgezind te worden, opdat wij één mochten zijn, zoals Christus en de Vader één zijn. Vele tranen werden vergoten. Indien de ene broeder de andere berispte om zijn traagheid van begrip, omdat hij een Schriftgedeelte niet begreep zoals hij het begreep, dan nam degene die berispt was later zijn broeder bij de hand en zei: ‘Laten wij de Heilige Geest van God niet bedroeven. Jezus is met ons; laten wij een nederige en leerzame geest bewaren;’ en de aangesproken broeder zei: ‘Vergeef mij, broeder, ik heb u onrecht gedaan.’ Dan bogen wij ons neer voor een volgende tijd van gebed. Vele uren brachten wij op deze wijze door. Gewoonlijk bestudeerden wij niet langer dan vier uur achtereen samen, maar soms werd de gehele nacht doorgebracht in ernstig onderzoek van de Schriften, opdat wij de waarheid voor onze tijd mochten verstaan. Bij sommige gelegenheden kwam de Geest van God over mij, en moeilijke gedeelten werden duidelijk gemaakt langs Gods aangewezen weg, en toen was er volkomen harmonie. Wij waren allen één van zin en één van Geest.

„Wij streefden er met de grootste ernst naar dat de Schriften niet verdraaid zouden worden om aan de opvattingen van enig mens aangepast te worden. Wij trachtten onze verschillen zo gering mogelijk te maken door niet stil te staan bij punten van ondergeschikt belang, waarover uiteenlopende meningen bestonden. Maar het verlangen dat op iedere ziel drukte, was om

onder de broeders een toestand tot stand te brengen die zou beantwoorden aan het gebed van Christus, dat zijn discipelen één zouden zijn, zoals Hij en de Vader één zijn. Soms stelden een of twee van de broeders zich halsstarrig teweer tegen de naar voren gebrachte zienswijze en gaven zij uiting aan de natuurlijke gevoelens van het hart; maar wanneer deze gezindheid aan het licht trad, schorsten wij ons onderzoek en verdagden wij onze bijeenkomst, opdat ieder gelegenheid zou hebben zich in gebed tot God te wenden en, zonder met anderen te spreken, het punt van verschil te bestuderen en licht uit de hemel te vragen. Met uitingen van vriendschap gingen wij uiteen, om zo spoedig mogelijk opnieuw samen te komen voor verder onderzoek. Soms kwam de kracht van God op opvallende wijze over ons, en wanneer helder licht de punten van waarheid openbaarde, weenden en verheugden wij ons tezamen. Wij hadden Jezus lief; wij hadden elkander lief.”

„In die dagen werkte God voor ons, en de waarheid was kostbaar voor onze zielen. Het is noodzakelijk dat onze eenheid heden van zulk een aard is dat zij de beproeving van de proef zal kunnen doorstaan. Wij zijn hier in de school van de Meester, opdat wij geoefend mogen worden voor de school daarboven. Wij moeten leren teleurstelling op een Christusgelijke wijze te dragen, en de les die ons hierdoor wordt geleerd, zal voor ons van groot belang zijn.

“Wij hebben vele lessen te leren, en vele, vele af te leren. Alleen God en de hemel zijn onfeilbaar. Degenen die menen dat zij nooit een geliefkoesterde opvatting zullen hoeven opgeven, nooit aanleiding zullen hebben een mening te veranderen, zullen teleurgesteld worden. Zolang wij met vastberaden volharding vasthouden aan onze eigen ideeën en meningen, kunnen wij de eenheid waarvoor Christus bad, niet hebben.” Review and Herald, 26 juli 1892.